

Gönül Semâmızdan Bir Yıldız Daha Kaydı Dr. Ahmet Tefvik Ozan Hakk'a Yürüdü

*“Bir merhaleden güneşle deryâ görünür,
Bir merhaleden her iki dünya görünür,
Son merhale bir fasl-ı hazandır ki sürer;
Geçmiş gelecek, cümlesi rü'yâ görünür.”¹*

İnsan; “yetim-i akrân” olmanın ne demek olduğunu, gün akşama yaslanınca çok daha iyi anlıyor. “Hayata berâber başladığımız”² dostlarla yollarımız bir bir ayrılıyor. 70’li yılların o çok zor şartlarında “Dîn ü devlet, mülk ü millet” için mücadele bayrağını birlikte yükselttiğimiz arkadaşlarımız;

*Gelir bir bir, gider bir bir, kalır Bir;
Gelen durmaz, giden gelmez bu bir sır.”³*

hükmünce birbiri ardından Âhret Yurdu’na geçiyor.

“Onlar” diye tesmiye ettiğimiz; başı dik, alnı ak ve sevdâsı Hakk olan, “Kevser akan ‘Gül’ kokan”⁴; Anadolu’nun alın teri, “Bu Ülke”nin “yerli”leri, Türk’ün yürek sesi, Türk Dünyası’nın beşik kertmesi ve ideâlizmin son efsânesi olan “Bizim Çocuklar” da artık gönül semâlarımızdan bir yıldız gibi kayıp gidiyor. Bu dünya hayâtına vedâ edip “Meçhûle giden bir gemi”ye⁵ binen gönüldaşlarımız “Gittikçe Artan Yalnızlığımız”⁶ yeni bir yalnızlık daha ekliyor... “Kûs-i rihlet”⁷ çalınca, sararan yapraklar düşüyor dalından. Bizler; eksik günlerimizi tamamlamayı beklerken, vakti gelenler hicret ediyor bu hayat masalından. Fuzûlî’nin:

*“Gelin ey ehl-i hakikat, çıkalım dünyadan
Gayrı yerler görelim, özge safâlar sürelim...”*

dizelerinde ifâde ettiği gibi; ten kafesi açılırken; can kuşu hürriyete kanat çırpıyor, gemilerin geçmediği sonsuz bir ummâna yol alıyor... Güneş gurûb ediyor, zaman birden kırılıyor ve âniden Bâkî Âleme bir kapı açılıyor. Herkes için, gün batıyor, söz bitiyor, kalp duruyor, ibre sona vuruyor... Âdemoğlu; kaçınılması aslâ mümkün olmayan başlangıcın sonuna ya da sonun başlangıcına vâsıl oluyor ve geriye “ömür” denilen “Yerin üstünde gö-

rüp geçirdiğimiz rü’yâ”⁸ kalıyor... “Her başlayan bitiyor, her gelen gidiyor, her yeni eskiyor, her tâze bayatlıyor, her yaşayan ölüyor, her şey zevâl buluyor ve sâdece ezeli ve ebedî olan Allah bâkî kalıyor.”⁹

Dede Korkut’un; “Gelimli gidimli dünyada, son ucu ölümlü dünya” diye ifâde ettiği bu fâni hayatta ölüm, “...Her nefsin mutlaka tadacağı...”¹⁰ ve inkârı katiyen mümkün olmayan apaçık bir hakikattir. Ölüm; ölümlün öldüğü ebedî bir âlemde yaşanan rûhî bir hayattır. Ölüm, inancımıza göre sayılı nefeslerimize son noktayı koysa bile, ebedî dünyaya vâsıl olmamızı sağlayan bir mukadderattır. Ölüm; “..İnnâ lillâhi ve-innâ ileyhi râci’ün.”¹¹ emr-i ilâhîsine icâbet etmekle başlayan bir vuslattır. Ölüm; Âhret hayatının başlangıcı olan berzâh-kabir- âleminin giriş kapısında ölümsüzlük için alınan bir berattır. Ölüm; her lahzâ kendisini bize hatırlatan, ama bizim bir türlü idrâk edemediğimiz “En büyük vâz ü nasîhattir.” Ölüm, duymak istemesek de duymak mecbûriyetinde olduğumuz bir nidâdır. Ölüm, “vakitsiz geldi” desek de; boyun eğmek mecbûriyetinde kaldığımız bir vedâdır. Ölüm; herkesin ödemek mükellefiyetinde olduğu bir borcu edâdır. Ölüm; “Ta haşre kadar sürecek / Bir şeb-i yeldâdır.”¹² Ölüm, aslında bir “elvedâ” değil, yeni bir hayâta “merhabâ”dır...¹³

İşte; “Ölümlü de öldüren Rabbe secdeler olsun!”¹⁴ diyerek can emânetini teslim etmek ve ölümsüzlük diyârı olan vatan-ı aslisine kavuşmak için Dr. Ahmet Tefvik Ozan da bir mübarek Cuma günü “İrci!”¹⁵ emrine icâbet etti... Ozan; bir şiirinde;

“Şâir ne ki hüznün, akşamla giden ömre yanarsın?

Gurûbunda güneşin, bin sabah müjdesi var!

Sen hasret pınarıyla Sevgili’ye kanarsın

Ve sana kabristanlar; kış da, binlerce bahar!..”¹⁶

dediği ve “Ölüm şerbetiyle bize can gelir”¹⁶ dizesiyle vasfettiği Bâkî Âlem’de yeniden hayat bulmak için Hakk’a yürüdü.

1Yahyâ Kemâl Beyatlı, *Rübâiler*, 39; İstanbul Fetih Cemiyeti Yayınları, İstanbul, 2019.

2 Cahit Sıtkı Tarancı, *Seçmeler*, Otuz Beş Yaş Şiiri, 98; Milli Eğitim Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1979.

3 İsmâil Hakkı Haksal Efendi’nin Cönkünden.

4 Nurullah Genç, *Rüveyda*, Rüveydâ, 65; Timaş Yayınları, İstanbul, 1995.

5Yahyâ Kemâl Beyatlı, *Kendi Gök Kubbemiz*, Sessiz Gemi, 89; İstanbul Fetih Cemiyeti Yayınları, İstanbul, 2018.

6 Dr. Mehmet Güneş, *Gittikçe Artan Yalnızlığımız*, Cümle Yayınları, Ankara, 2015.

7 Göç davulu.

8 Faruk Nâfiz Çamlıbel; *Han Duvarları*, Sonsuz Rü’yâ, 191, M. Eğitim Gençlik ve Spor Bakanlığı Yayınları, İstanbul, 1988.

9 Sâlih Suruç, *Peygamberimizin Hayatı*, Hz. Âmine’nin Ebedî Âleme Göçü, 72-73; Nesil Yayınları, İstanbul, 2020.

10 Enbiyâ, 21/35; Ankebût, 29/57.

11 Bakara, 2/156; *...Allah’tan geldik, dönüş yine O’nadır...”

12 Ali Akbaş, *Turna Göçü*, Şeb-i Yeldâ, 81; Bengü Yayınları, Ankara, 2011.

13 Necip Fâzıl Kısakürek, Çile, Müjde, 152; Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 1987.

14 Fecr, 89/28; * “Geri dön!”

15 Ahmet Tefvik Ozan, *Kâinat Şiiristan*, Ölümün Ölümü, 109; Batı Yayın Dağıtım, Elazığ, 2004.

16 Ahmet Tefvik Ozan, Şiirim ABC’si, Bu Gönül, Bu Yürek, 91; Göl Kitap Yayıncılık, İstanbul, 2018.

Ahmet Tevfik Ozan, şâirin;

“Kurulu yayımdan çıktım,
Ok olur Sana gelirim.
Var olmak bu ise bıktım,
Yok olur Sana gelirim.”¹⁷

dediği gibi; 15 Ocak 2021 tarihinde, bir Elazığ ağıtında; “Can ağrısı tesir etti koluma”¹⁸ diye târif edilen ânî bir kalp krizi neticesi dünya misâfirligini tamamladı ve bir ikinci güneşi gibi birdenbire gurûb etti. O; yıllar önce yazdığı bir şiirinde ölümü;

“Ölüm, sen kar mısın şerbet tasında?
Sılada yârmısın gurbet yasında?
Ak oldun saçımda taşıdım seni
Bir çiçek nar mısın dert ortasında?!..”¹⁹

diye târif etmiş ve “Kanadına gök değmemiş güvercinlerin”²⁰ yurduna sefer edeceğini dizelere dökmüştü. O; fânî dünyada bir yudum su içmektense, Cennet bahçelerindeki Kevser dolu şadırvanlardan kana kana nûş etmeyi arzuladı ve dünya zahmetinden Allah(c.c.)’ın rahmetine hicret ederek Rahmet-i Rahmân’a kavuştu.

O’nun “Sonsuzluğun Sâhibi”ne²¹ ulaşması, Sâdi Şîrâzî’nin;

“Öyle bir ömür geçir ki olsun;

Mevtin sana hande, halka mâtem”²² dediği gibi ona vuslat, bize hicrân oldu. Ahmet Tevfik Ozan; Cuma namazı sonrası medfûn olduğu Harput Mezarlığı’ndan, hâl diliyle;

“Bu dünyadan gider olduk
Kalanlara selâm olsun...”²³

derken, onu tanıyan ve hakkında istisnâsız hüsn-i şehâdet eden herkes; gözleri terleten bir melâl ve hazin bir teessür içinde kaldı. Çünkü Dr. Ahmet Tevfik Ozan, bizim; îmanına, ihlâsına, irfanına, insanlığına, ideâlistliğine, dürüstlüğüne, vatan ve millet sevdâsına her iki cihanda şahitlik edeceğimiz kelimenin kâmil mânâsıyla bir güzel insandı. Yüce Rabbimiz, Mahşer günü onu da bize şahit kılsın inşaAllah...

O; ismiyle müsemmâ, özü güzel, sözü güzel, yüzü güzel, gönlü güzel, istikâmet sâhibi muttakî bir Müslüman, ruhunun bütün hücrelerine kadar Türk, Yusufiyeli

çilekeş bir alperen, bir ömür “Türk-İslâm Ülküsü” için alın, zihin ve gönül teri dökken çok kıymetli bir şâir, hâzık bir hekim, vefâlî bir dost, kadirşinas bir ağabey, kültür çağlayanı bir deryâ dil, millî düşünce ufkuna sâhip bir münevver, sağduyulu bir Anadolu insanı, bu toprağın değerlerine yürekten bağlı bir ehl-i dil, nesli tükenmeye yüz tutan bir ahlâk numunesi, her hâliyle bir karakter âbidesi ve “Gül” kokulu bir El-Azîz beyefendisiydi. O; ömür defterinin her sayfasını; Muhabbet-i Rasûlullah, Muhabbetullah, Mârifetullah ve Aşkullah ile kaleme alan, “Sünnet sancağındaki îman” ve “Rahmet kucağındaki Sübhan yazısı”nı²⁴ ruhunun bütün hücrelerinde duyarak ömrünü tamamlayan, Allah (c.c.) hatırdan daha üstün bir hatır, vatan ve millet menfaatinden daha âli bir menfaat olmadığını hâl-i hayâtında ortaya koyan ve hayatını îmânına şahit tutan altın kalpli bir gönül adamıydı...

Dr. Ahmet Tevfik Ozan, 1953 Elazığ / Harput doğumlu olup; ilk, orta ve lise öğrenimini memleketinde tamamlamış ve 1971 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanmıştır. Bizim neslin çok iyi bildiği gibi 70’li yıllar; Türkiye’de zemheriden başka bir mevsimin yaşanmadığı, Rusya’nın aziz Türkiye’mizi Sovyetlerin bir uydusu hâline getirebilmek için çok sinsi plânlar ve tehlikeli oyunlar tezgâhladığı yıllardı... 70’li yıllar Türk milletinin ateşle imtihan edildiği, anarşinin ve ölümün kol gezdiği, ülkemizin bir komünist ihtilâlin kucakına doğru sürüklendiği, zaaf içindeki devletin olanları sâdece seyredip hiçbir şey yap/a/madığı kan ve barut kokulu yıllardı... 12 Eylül öncesindeki yıllar; fakülte ve yüksekokulların özerkliğinden istifade eden ve dış güçler tarafından desteklenen komünist teröristlerin üniversiteleri bir anarşi üssü yapmak ve birer “kurtarılmış bölge” hâline getirmek için ideolojik amaçlı işgallerin, boykotların sahnelendiği ve “Devrim kanla yazılır” çığlıklarının zirvelere çıktığı yıllardı. Namluların kan kustuğu “siyah beyaz bir cinayet filmi” olan 70’li yılları şâir, şimdiki genç nesillere;

“Tepelerden kanlı aylar doğardı,
Dev ömürler bir namluya sığardı,
Saçlarımız bir gecede ağardı,
Sizler o günleri bilemezsiniz...
Gökler yağlı duman gibi pusardı,
Dağlar hançerlenmiş gibi susardı,
Yedi yönde yedi boran eserdî,
Sizler o günleri bilemezsiniz...”²⁵

dizeleriyle anlatıyordu. Devletin aciziyet içinde olduğu ve ülkemizin ateş çemberinden geçtiği 1970’li yıllar; millî ve mânevî değerlerine bağlı fakir Anadolu çocuk-

17 Turgut Günay - Yetik Ozan, *Bütün Şiirleri*, Sana Gelirim, 17; Ötüken Neşriyat, İstanbul, 2018.

18 Hâfız Osman Öge’den alınan uşşak makamındaki bir Elazığ türküsü (Hüseyin Türküsü / Akif’in Ağdı).

19 Ahmet Tevfik Ozan, *Dağlar Ardı Şiirleri*, Bitmeyen Deniz, 93; Armoni Yayıncılık, İstanbul, 2002.

20 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bitmeyen Deniz, 93.

21 Muhsin Yazıcıoğlu, *Gül’ün Şavkı*, Üşüyorum, 30; Alperen Yayınları, Ankara, 2009.

22 Hâfız-ı Şîrâzî

23 Yunus Emre, *Yunus Emre-Güldeste*, 194; Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1990.

24 Abdurrahim Karakoç, *Kan Yazısı*, Kan Yazısı, 10-11; Ocak Yayınları, Ankara, 1984.

25 Orhan Seyfi Şirin, *Sizler O Günleri Bilemezsiniz*; <https://www.antoloji.com/orhan-seyfi-sirin/hayati/siirleri>

larının; üniversite tahsili yapmak için büyük şehirlere geldiği, hem öğrenimlerine devam etmek, hem de vatan ve bayrak düşmanı şer odakları karşısında yer almak için, Ahmet Yesevî(k.s.)'nin nefesiyle tütürülen "Ocak"larda buluştuğu, îman dâvâsı ve vatan müdafası uğrunda taşın altına sadece elini değil; hem bileğini, hem de yüreğini koyduğu yıllardı... O yıllar; Türk milletinin mukadderatını mukaddes bir emânet olarak "avuçlarında bir kor gibi taşıyan" ve şâirin; "Dağlar gibi gençlerdi, âlemde perişân oldular" dediği ülkücü gençliğin; her türlü emperyalizme karşı Türk milliyetçiliği fikrini savunmak, Türkiye'nin Afganistan olmasını önlemek, son bağımsız Türk Devleti'ni yıktırmamak, Ezân-ı Muhammedîye'yi dindirmemek, Ay Yıldızlı bayrağımızı göklerden indirmemek, millî bir şuur ve fiilî bir savunma hattı oluşturarak aziz vatanımıza sâhip çıkmak, için ülkücü hareketin içinde yer aldığı yıllardı... O yıllar; -şimdi artık birilerine "hikâye" gelen, fakat o zor günleri yaşayanların çok iyi bildiği gibi- "fakültelerin birer kızıl karargâh olmasını önlemek" ve "öğrenimlerine devam edebilmek" için milliyetçi-ülkücü gençlerin kızıl saldırılara karşı genç bedenlerini siper ederken, baharlarımıza kan damlayan çok çileli yıllardı... O yıllar; yaşlıları, kendi gelecekleri için tozpembe hayâller kurup, "oyunda, oynaşta" günlerini gün ederken, Türk milliyetçilerinin; Allah (c.c.), vatan ve bayrak aşkıyla gençliğini, okulunu, istikbâlini, kanını ve canını fedaya hazır olduğu, bütün ülkücülerin hedef tahtasına konulduğu, "Onlar"ın Türk-İslâm Ülküsü'nü savunduğu için; kurşunlandığı, yaralandığı, şehit edildiği, işkenceyle ve cezâeviyle imtihan edildiği yıllardı...

1971 yılında tıp eğitimi için Elazığ'dan Ankara'ya gelen, millî ve mânevî duyguları çok yüksek olan Ahmet Tevfik Ozan da Ülkücü Hareketin ön saflarında yer alıyordu. 1974 yılında Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği Başkanı olan Ahmet Tevfik Ozan; "öğrenci olayları" (!?) sebebiyle tutuklanarak 6 yıl mahkûmiyet almış ve Ankara, Kırşehir, Niğde hapisânelerinde, Medrese-i Yusüfiye'deki ülkücülere cezaevi başkanlığı yapmıştı.

1973 yılında Ege Üniversitesi Tıp Fakültesini kazanmış olan fakir de, ismen tanıdığı Ahmet Tevfik Ozan'la iki genç ülkücü tıbbiyeli olarak, onun Ankara Ulucanlar Cezâevi'nde yattığı yıllarından itibaren mektuplaşmaya başladı. Bu gıyâbî dostluk, fakirin 1979 yılında Erzurum Tortum'da hekim olarak mecbûrî hizmet yaptığı dönemde vicâhiye çevrildi. Gönül frekansımız ve ülkücülük anlayışımız bire bir aynı olan bu güzel insanla irtibatımız kırk yıldır artarak devam etti. Ahmet Ağabeyle; Erzurum'dan Kayseri'ye, Kayseri'den Elazığ'a, Elazığ'dan Yozgat'a uzanan ve Hakk'a yürümesine kadar devam eden kalbî muhabbetimiz hiç eksilmedi...

Ahmet Tevfik Ozan; 1978 yılında cezasını tamamladı

ve serbest bırakıldı. Hacettepe'de başlayan tıp eğitimine, Erzurum Atatürk Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde devam etti. 12 Eylül 1980 askeri darbesinden sonra yine sorguya alındı ve bir süre Mamak Askeri Cezaevinde tutuklu kaldı. 1971 yılında Ankara'da başladığı üniversite eğitimi, "üç ayrı tıp fakültesinde" ikmâl etti ve 1986 yılında Erciyes Üniversitesi Gevher Nesibe Tıp Fakültesi'nden mezun oldu. İlk görevine Balıkesir İl Sağlık Müdürlüğünde başladı. Bilâhare Erzurum'daki tabip asteğmen olarak askerliğini bitirdi. 1990-93 yıllarında Kayseri İl Sağlık Müdür Yardımcılığı görevinde bulundu. O yıllarda Erciyes Üniversitesi Sağlık Bilimleri Enstitüsü'nde -fakirle birlikte- doktorasını tamamladı. 1995 yılından itibaren de yardımcı doçent unvanıyla Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğretim üyesi oldu. Fırat Üniversitesinin Sağlık, Kültür ve Spor Daire Başkanlığı ile Tıp Fakültesi Deontoloji Anabilim Dalı Başkanlığı görevlerini yürüttü ve 2020 yılının Eylül ayında da emekli oldu. Ve 15 Ocak 2021 Cuma günü geçirdiği bir kalp krizi sonucu Âlem-i Cemâl'e vuslat için Hakk'a yürüdü.

Meslekî çalışmalarının dışında, çok önemli bir şâir ve yazar olan, resim ve desen sanatıyla da iştiğâl eden Dr. Ahmet Tevfik Ozan, çok yönlü bir erbâb-ı kalemdir. Şiire lise yıllarında başlayan Ahmet Tevfik Ozan'ın, 1977 yılından itibaren başta Türk Edebiyatı, Töre, Doğuş, Boğaziçi, Devlet, Hasret, Dîvan, Yağmur, Erciyes, Kültür Sanat, Yeni Düşünce, Konevi, Erguvan, Hedef, Gözyaşı, Mina, Çağrı, Nizâm-ı Âlem, Ana ve Gergef gibi dergilerde üç yüzü aşkın şiiri neşredildi. Ayrıca çeşitli gazete ve dergilerde de makale, desen ve karikatürleri yayımlandı. 1994 yılında Struga Şiir Akşamları'na Türkiye'yi temsilen katıldı. 1998 yılında bu yana Türkiye Boks Federasyonu üyeliği ve Sağlık Kurulu temsilciliği de yaptı...

Nev'i şahsına münhasır bir şiir anlayışı olan, şiirde kendine özgü bir tarz oluşturan ve kalemi has şiirin ufuklarını hedefleyen Ahmet Tevfik Ozan'ın; *Kâinat Şiiristan*, *Dağlar Ardı Şiirleri*, *Şeyma Ceylan Yüreği* ve *Şiirimin ABC'si* isimli dört şiir kitabının yanında, deneme ve makalelerinden oluşan *Şiirden Taşan Sözler* adlı bir eseri ve *Taş ve Tebessüm* isimli bir de hâtıratı yayımlandı.

Dr. Ahmet Tevfik Ozan, Necip Fâzıl'ın;

"Ne kervan kaldı ne at, hepsi silinip gitti,
İyi insanlar iyi atlara binip gitti."²⁶

diye ifâde ettiği pek çok güzelliği şahsında cem etmiş bir güzel insandı. Ahmet Tevfik Ozan; yeni nesillerin "numûne-i imtisâl bir insan" olarak tanınması, -hadi gençlerin kullandığı tâbirle söyleyelim- "rol model olarak" örnek alması gereken; kâvî bir inanç, büyük bir ideâl ve çok güçlü bir irâde sâhibi olan bir karakter âbidesiydi O;

²⁶ Necip Fâzıl Kısakürek, Çile, Boş Ufuklar, 237.

sık sık “*Taş Medrese*”lerle keşişen çile harmanı hayatının bütün sıkıntılarına tebessümle bakmayı bilen, ideallerini ve ümidini hiçbir zaman kaybetmeyen ve çizgisinde zinhar kırıklık olmayan yılmaz bir dâvâ adamıydı. O; her zaman ve her şartta adâletle davranan, hiç kimseye haksızlık yapmayan ve haram yollara sapmayan, Hak dâvâsına haksız yollardan hizmet edil/e/meyeceğini çok iyi bilen bir ilke ve ahlâk numûnesiydi. O; inanç değerlerine aykırı davranarak hedefe varılsa bile âhır ve âkıbetin hayırlı olmayacağını, Hazreti Ömer(r.a.)’in dediği gibi; “*Haramda mutluluk arayanlara, mutluluğun haram olacağını*” hatırlanarak çıkarmayan; ayrıca haklı olmanın yetmediğini, yetmeyeceğini, haklı kalmanın daha da önemli olduğunu herkese gösteren çok dürüst, âdil ve kâmil bir şahsiyetti.

Bazı insanlar vardır, uzaktan devâsâ görünürler, yaklaştıkça azametini kaybederler, küçülüp giderler. Ama bazı kişiler de vardır ki, tanıdıkça, yakınlaştıkça gitgide büyüdüğü görür, tevâzuun zirvesindeki heybetine şahitlik edersiniz. İşte Ahmet Tefvik Ozan da; yaklaştıkça büyüyen, yakınlaştıkça farklı pek çok özelliğinin farkına varılan, tanıdıkça güzellikleri daha çok ortaya çıkan, ona karşı duyulan muhabbet duygusu ziyâdesiyle artan ve herkese örnek olan muttakî bir Müslüman ve yüreği rozetinden çok büyük olan bir Oğuz Türkü’yüdü.

O; Mekke’de doğan, Hira’da yükselen, Medîne’de devlet hâline gelen ve inşâ ettiği eşsiz medeniyetle gönülleri fetheden îmân nûruyla; Türkistan’da tarih sahnesine çıkan, İslâm’la şereflenip Muhammedî sevdâlarla buluşan, Kur’ân aşkıyla çağlayıp coşan ve *İ’lâ-yı Kelîmetullah için Nizâm-ı Âlem Ülküsünü rehber edinerek aslî kimliğine kavuşan bu aziz milletin kader çizgisinin keşiştiği yerde açan turkuaz renkli bir Hilâl çiçeği*ydi.

O; İslâm’a münhasır îman, ahlâk, ve fazîletin, Türk milletine mahsus izzet, mehâbet ve asâletin, kadim El-Aziz / Harput kültürünün mayaladığı vakar, nezâket ve zarâfetin; Yesevî’nin nefesiyle tüttürülen “*Ocak*”larda şekillenen ferâset, basîret ve cesâretin; hekimliğin ve şâirliğin hikemî nefesiyle surlanan hamiyet, hassâsiyet ve letâfetin; kâmil mü’minlere has; hak, adâlet, müsamaha, tevâzû, hüsn ü zan, sükûnet, samimiyet, ülfet, ünsiyet, muhabbet, merhamet ve insâniyetin bütün renklerini en sâde, ancak en anlamlı biçimde tavır ve davranışlarına taşıyan bir gâzî dervîşti.

O; istikamet üzere yürüyen, “*...Festakim kema ümirte...*”²⁷ “*Emrolunduğun gibi dosdoğru ol*” emr-i İlâhîsini rehber eyleyen, kul hakkına titizlikle riâyet eden, *‘ilim, imân, amel ve hâl’* ölçülerini birbiriyle mezceden; *‘dîni bir hayatın ve hayatlı bir dînin’* ifrat ve tefrite düşmeden itidâl çizgisinde “*akl-ı selîm, kalb-i selîm, zevk-i selîm*” dâiresinde yaşanması gerektiğini vurgulayan ve Ehl-i Beyt aşkını Ehl-i Sünnet anlayışıyla kıyama durduran

27 Hüd, 11/112.

bir “*Yesi güvercini*”ydi.²⁸

O; bir ömür Allah (c.c.) için yaşayan, Allah (c.c.) için seven, Allah (c.c.) için düşmanlık eden, Allah (c.c.) için şehâdeti cana minnet bilen ve

“*Ölmek Senin içinse ölümden öte ne var,
Şu yalancı dünyada sevgiden öte ne var
Sen içimde çağlayan tertemiz bir ırmaksın
Kaynayan sularına denizden öte ne var*”²⁹

diyen, istikamet sâhibi olan ve dünyaya eyvallâhı olmayan bir mü’mindir.

O; “*Başkalarına zarar vermemenin İslâm’daki karşılığı kul hakkıdır.*” diyen, en zor şartlar altında bile hiç kimsenin hakkını çiğnemeyen, “*İnsanın; şerefi, haysiyeti, muhabbeti, merhameti ve adâleti, bir kristal vazo gibidir, düştü mü kırılır!*”³⁰ ölçüsünü sık sık dile getiren ve bu “*kristal vazo*”yu mukaddes bir emânet gibi bir ömür baştâcı eyleyen naif bir ehl-i dildi.

O; yüreği uçsuz bucaksız bir sevgi gülşeni olan, “*Türk’ün ruh köküne bağlı*”³¹ nesillerin yetişmesi için durup dinlenmeden kalemini ve kelâmını seferber eden, kültür şâhikası bir edip ve gani gönüllü bir alperendi.

O; ihtîşamlı bir medeniyetin inşâsı için besmele çekip zora tâlip olan, mücâdelenin îman, sabır ve çileyle yoğrulması gerektiğine inanan, “*zaferle değil seferle yükümlü olduklarını*” bilen, emdiği sütün, içtiği suyun, yediği ekmeğin, bastığı toprağın, astığı bayrağın hakkını veren, İlâhî aşkı ve vatan sevdâsının çilesini sâdece diline tesbih etmeyip hayatıyla da çeken bir serdengeçtiydi.

O; İslâm, îman, ihsan ve vatan aşkıyla yürürken istikametini hiçbir zaman bozmayan, Allah (c.c.) için yola çıkıp, “*her yolu mübâh görerek*” (!) iktidar olmaya çalışanlar gibi kendi nefsinin iktidarı peşinde koşmayan, Taş Medrese’de bile nefis şeytanının tuzağına düşmeyen, özü, sözü, hâli, kâli, yüreği ve gönlü hep güzel olan ve güzel kalan, kalemiyle kültür ve medeniyetimizin nâzenin güzelliklerini yansıtan ve burcu burcu Türk kokan bir fikir, aksiyon ve dâvâ adamıydı. O; hiçbir zaman takvâ üzere yaşama iddiasındayken, fetvâları bile nefsi-leştirenlerden; ukbâ derken dünya peşinde koşanlardan, kalbiyle dili arasında uçurumlar olanlardan, hevâ ve hevesini putlaştıranlardan, “*masa, kasa, nîsâ*” uğruna inanç değerlerinden uzaklaşanlardan, sâdece kendisini Hak yolda gören, başkalarını adam yerine koymayan ve hatta tekfir eden kibir ve riyâ sâhibi mütedeyyinlerden (?) ve keyfiyeti bırakıp kemiyet hesabı yapan; rüzgârgülü ideâlistlerden, dünyaperest muhafazakârlardan, sentetik

28 Ali Akbaş, *Erenler Divanında*, Erenler Divanında, 12; Bengü Yayınları, Ankara, 2011.

29 Ahmet Tefvik Ozan, *Dağlar Ardı Şiirleri*, Hakikat mi?, 72.

30 Ahmet Tefvik Ozan, www.turkiyegunlugu.net/ulucanlar-cezaevi-belge-sel-ahmet-tevfik-ozan

31 Necip Fâzıl Kısakürek, *Esselâm*, Vasiyet, 138-141; Büyük Doğu Yayınları, İstanbul, 1999.

milliyetçilerden ve fason dâvâ adamlarından değildi.

O; ülkücülüğü bir îman dâvâsı, bir vatan müdafaası, bir ahlâkî duruş, bir ideâlist tavır, tarihî, kültürel, mânevî derinliği olan millî, İslâmî ve insânî bir hareket ve medeniyet iddiası bulunan fikrî bir mensubiyet olduğuna inanan ve “Ülkücülük; ülkemiz ve yeryüzünde Allah’ın nizâmını hâkim kılmak için kendine metot olarak Allah (c.c.) ve Resûlü(s.a.v.)’nü ölçü alan bir îmân hareketinin adıdır”³²; “Türk milliyetçilerinin dâvâsı Allah ve Resûlü’nün dâvâsıdır.”³³ diyen Seyid Ahmet Arvâsî Hocamızın rahle-i tedrisinden geçenlerdendi.

O, inandığı değerler için mücâdele ederken; şahsına yapılan saldırılara pek ehemmiyet vermeyen, fakat “Allah (c.c.), vatan ve bayrak” söz konusu olunca, bu kutsal değerlere hücum edenlerle ölümüne mukâbele eden, duruşundan ve inanç değerlerinden aslâ geri adım atmayan ve zinhar tâviz vermeyen bir ideâlist aksiyonerdi. O; en zor şartlarda dahi hâl ve hareketleriyle gönüldaşlarına güven verir ve en kasvetli günlerde bile güler yüzüyle çevresindekilere umut aşıları.

O; yalan karşısında eğilen bedenlerin hakikâte doğru bakamayacağını çok iyi bilen, hem başı dik dağın, hem de boynu bükük başağın hâlet-i rûhiyesiyle aklına, irâdesine, hayâta karşı duruşuna ve duygularına yön veren, kalbiyle dilinin arasında mesâfe bulunmayan, fikriyle zikri birbirini nakzetmeyen, özü sözü bir olan, dürüst, samîmi ve ilkeli bir mefkûre adamı, yalanla işi olmayan “Gül”-efşân bir ahlâk sâhibiydi. O; her hâline Cenâb-ı Allah’ın muttalî olduğunu çok iyi bilen muttakî bir mü’min olduğu için, “Yalanla îman bir arada durmaz” fehvâsınca hayatı boyunca hiç yalan söylemediğine -en yakın arkadaşlarının bile bizzat kendisinden işitmediği- şu hâdis, zannederim bu söylediklerimize şehâdet edecektir:

1980 öncesi yıllarda Erzurum’da birlikte öğrenci olan, daha sonra da onunla birlikte Balıkesir’de memuriyet yapan Ziraat Mühendisi Yozgatlı Sâdık Ekinci’nin, onun vefâtından sonra fakire gönderdiği bir WhatsApp mesajını, -aziz ağabeyim Op. Dr. İbrahim Doğan’dan da dinlediğim hâdiseyi- çok değerli Sâdık kardeşimin kaleminden aynen naklediyorum: “Ahmet Âbinin mekânı Cennet’tir inşaallah... Kendisiyle Erzurum’dan sonra Balıkesir’de de uzunca sohbetlerimiz oldu. Ondandıktan sonra mahkûmiyet olayını bundan 5-6 yıl önce hemşerim Op. Dr. İbrahim Doğan’dan dinledim. Bunu sizlerle paylaşmak istedim: ‘Ben 1974 yılında Ulucanlar Cezâevi’nden tahliye olduğum sırada, Hacettepe’deki bir olaydan dolayı Ahmet Tevfik Ozan tutuklandı. Mahkeme tecrübelerimden dolayı Ahmet’i tutuklayan hâkimle görüştüm ve onun suçsuz olduğunu anlattım. Hâkim, ‘Olay yerinde

olmadığını mahkemede söylesin. Ben de onun suçsuz olduğuna inanıyorum’ dedi. Ben de sevinerek Ulucanlar’a gittim, olayı anlattım. Ahmet bana; ‘İbrahim Âbi, olay ânında ben orada idim. Yukarıda Allah var, nasıl yalan söylerim!’ dedi. Ve mahkemede yalan söylemedi, suçsuz yere 6 yıl cezaevinde yatı...”

İşte Ahmet Tevfik Ozan; bir ömür “sırât-ı müstakîm”^{34*} üzere yaşayan dosdoğru bir insan, örnek bir Müslüman, hâlis bir Türk; Ay Yıldızlı bayrağımızın remzettği değerler manzumesine yürekten bağlı bir milliyetperver; millet, devlet ve bayrak aşkı zirveleri mesken tutan bir vatansaver, adamlığını hayatıyla ispat etmiş bir ülkü devi ve kelimenin tam anlamıyla “adam gibi bir adamdı...”

O; önce “adam”, sonra “dâvâ adamı”, daha sonra da “gönül adamı” vasfıyla temâyüz eden, tevâzuun zirvesinde şâhikalaşan; hayatında ismet ve iffeti yaşatan, rûhunu izzet ve saffetle kuşatan, kalbini “Gül” aşkının ülfet ve muhabbetiyle ışıtan, Muhâmmedî hayâtın nurânî güzelliklerini tavır ve davranışlarında yaşatan, “gönül fezâsında” “yıldızları tesbih tesbih çeken”³⁵ Allah Dostları’nın rahlesinden kemâlât ufku bakan ve “Yeşil yaprak arasında kırmızı gül goncası”³⁶ olan, îmânına hayatını şâhit tutan ve hayatını inandığı değerlere adanmış örnek bir insandı...

Ahmet Tevfik Ozan; hekimliğin özünde saklı olan hikmetin kadim duvarına pek çok sahada farklı güzellikler inşa eden, doktorlukla birlikte sağlık bürokrasisinde de yıllarca idârecilik görevini başarıyla yürüten, “tâbib-i hâzık” bir hekim olmanın yanında iştigal sahâsı olarak; şiirle, nesirle, resimle, karikatürle, irfânî kültürümüzle ve sporla da ünsiyeti ve vukûfiyeti bulunan, “melâli anlayan” ve “varâk-ı mihr ü vefâyi”³⁷ okuyup dinleyen sanatkâr ruhlu bir doktordu.

Ahmet Tevfik Ozan; şiir dilinin büyüleyici gücünü çok iyi kullanan, aşka, kâinata, tabiata, hayata, ölüme dâir mâverâ menzilli şiirler yazan; çileyi, acıyı, Medrese-i Yusûfiyeyi, mukaddes değerleri, vatanı, bayrağı, Turân illerini çok içli ve sembolik dizelerle anlatan, şiirlerine îman nûrunu ve semâvî güzellikleri mayalayan, insanın yaratılış ihtişâmını ve kâinat kitabındaki muhteşem âhengi şiirleştirirken irfan geleneğimizden tevârus ettiği ilhâmî dizelerine yansıtıp ruhları kanatlandıran, üslup sâhibi güçlü bir şâirdi. O’nun “Hakikat ve Müjde” şiirindeki şu mısraları, eserden “Müessir”e ulaşmanın şâir diliyle dizelere dökülmesi di:

“Dünya döner, ay döner... Kâinat döner durur...

Duran hiçbir şey yokken, ölüm sâhibin bulur!

32 S. Ahmet Arvâsî, *Türk-İslâm Ülküsü*, II, İdeolojimiz ve İslâmiyet, 258-260; Ocak Yayınları, Ankara, 1982.

33 S. Ahmed Arvâsî, *İnsan ve İnsan Ötesi*, 5; Babiâli Kültür Yayıncılığı, İstanbul, 2006.

34 Fâtiha, 1/ 5; Bakara, 2/137; Âl-i İmrân, 3/51; En’am, 6/153; *Şu’arâ*, 26/78; *Zuhruf*, 43/49; *Alâk*, 96/11 **“Doğru yol”*.

35 Necip Fâzıl Kısakürek, *Çile*, O Eriş ki, 388.

36 Sabâ makâmındaki bir anonim türkü.

37 Karamanlı Kâmi

Demek ki kâinatta her zerrenin yerini
Bilen bir 'Yaradan' var, bunu bilen kurtulur!..³⁸

O'nun; gönlündeki aşkı ve iç âlemindeki ürpertileri mısralara dökten dizeleri, çok anlamlı mânâ zenginliğine mesken olan ve tadına doyumlanmayan has şiirin yüreklerle dokunan sesiydi... O'nun şiirleri Hakk'ın sevgisini yüreklerde çoğaltan, Kur'an âyetlerinden ilhâm alan ve şiirin hikmet diliyle kelimeleri efsunkâr bir iklime ulaştıran sevdâ nefesiydi:

"Ezelden der ki, Rabbim: 'Elestü bi rabbiküm?..' Ebedden koşup gelir; 'Gâlû belâ...' der, canlar! Rüyâ içinde rüyâ; rüyâ içinde rüyâ... Kâinat bir gonca ki; yaprağından, sır damlar!.."³⁹

Ahmet Tevfik Ozan; "Nesrin bittiği yerde şiir başlar" diyen ve şâirlere dâir düşüncelerini de şu mısralarla dizelere dökten erbâb-ı kalem bir ozandı:

"Ellerim kırılıydu, şâir olmasaydım ben!
Bir dalda, bir çiçekte yazılmış duruyorken
En muhteşem bir şiir, belki; bir bahar kadar!
Ellerim kırılıydu, şâir olmasaydım ben!"⁴⁰

"Her karanlık sokakta yoksul bir şâir ağlar,
Uzayıp giden yollar onu gurbete bağlar
Ağlamak şâirlere Tanrı'nın lütfu gibi
Mısraları gülerken, yoksul şâirler ağlar."⁴¹

Ahmet Tevfik Ozan; "Kâinat Şiiristan" derken, hayâtın şiiriyetini mısra mısra ortaya koymuş, kâinattaki İlâhî ihtişâmı derûnî dünyasında tefekkür ederken, "Sonsuzluğun Sâhibi"nin sonsuz gücüne îman ederek huzur bulmuş, Huzûr'daki huzûru keşfeden ilmiyle âmil bir edip ve Kible yürekli bir münevver olarak şunları kaleme almıştır:

"Gözlerimde rakeden ışığın kaynağı O..
Belki Güneş; kendinden, gözlerimden habersiz!
Ben, güneşten ne kadar; uzak, küçük, zavallı...
Kâinatı zikreder, titrerim sessiz sessiz!.."⁴²

"Zamanın bittiği yerlerde, Huzur
Başı yok, sonu yok bir yeşil deniz!
Neşini, tövbenin közüyle; kavur!..
Gözyaşın, yanakta; incilerden iz!.."⁴³

Ahmet Tevfik Ozan; Türk milletinin, Türk Dünya-sının, İslâm Âleminin ve insanlığın dertlerini kendi derdi bilen, Türk'ün mefâhîrine, Tûran ilerine, vatana

ve "Terleyen yüreklerde kanayan zaman"a dâir duygu ve düşüncelerini mısra mısra âşikâr ederken de şunları söylemiştir:

"Rabbim üç aylara ayca nur vermiş
Işığın raksı için âleme billur vermiş
Gönlü billur, kılıcı nur, gözü kan
Türk'ü, İslâm bahçesine sur vermiş!.."⁴⁴

"Türk'üm: Deryalara sığmaz bir nehir!
Başım Hak Yolu'na koymuş giderim!
Taşı cevher, dalgası, kan; yürek pâre, ne çâre?
Dünya sefâsına doymuş giderim!.."⁴⁵

"Yâ Rabbi; Kur'an'ın nûruyla yıka!
Turan'ın her karış toprağını da!
Bir nurdan sevinçle al canımızı
Ve yükselt rüzgârın bayrağını da!.."⁴⁶

"Kur'an: Gökyüzünden yağın beyaz nur.
Turan: Gözyaşını yıkayan yağmur!
Ve kan: Son şehidin göz bebeğinde,
Aslına uçmakta bir nurdan çamur!.."⁴⁷

"Yâ Rabbi; verdiğin nimete şükür;
İftar sofrasının bereketine!..
Seçtim duâların en güzelini;
Türk'ün zincirlenmiş memleketine!.."⁴⁸

"Ey, Turan'ın kardan ak, çileli insanları!
Elinizde buzlu su, yürekten daha sıcak!..
Nasıl yabancı kalmış, yoksul aşında balık?!
Denizlerden bereket ha taşı, ha taşacak!.."⁴⁹
"Güneşi görmeyen gözler ne bilsin?"

Ne bilsin ışığın, buzda raksını...
Kerkük bir türküdür dudaklarımda
Almış yüreğine, Türk'ün Harsı'm!..
Hayın olur, ekinime el orağın çalması
Ağlar başak, gözyaşları tâne tâne dökülür
Böldüm soframdaki sıcak somunu
Her parçadan, sıcak bir "Ah" dökülür!.."⁵⁰

Ahmet Tevfik Ozan; Medrese-i Yusufiye'nin rahle-tedrisinden geçmiş, Ankara Ulucanlar, Mamak, Kırşehir ve Niğde cezaevlerinde çile çekmiş, "Taş yürekli duvarların", "Taş ve Demir Gurbeti"nin⁵¹

38 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC'si, Hakikat ve Müjde, 171.

39 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bir Sırlı Gonca, 67.

40 Ahmet Tevfik Ozan, Kâinat Şiiristan, Kâinat, Şiiristan, 140.

41 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Şâirin Dünyası, 59.

42 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC'si, İman ve Güneş, 194

43 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Mamak'ta Bir Gün, 157.

44 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Üç Ayların İncisi I, 98.

45 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Şehidin Türküsü, 124-125.

46 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Üç Ayların III., 100.

47 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bu Gönül, Bu Yürek, 105.

48 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Bir Kilim Yayıdım, 128.

49 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Dağlar Ardı Şiirleri 117.

50 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Kerkük Türküsü, 116.

51 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC'si, Taş ve Demir Gurbeti, 334

iç dünyasını ve mahpus damlarının taşlara sinmiş hü-
zün kokusunu şu içli mısralarla anlatmıştır:

“Bir körün gamını, hayâl taşırken
Benim kederimin, kaynağı: gözler...
Bir hayâl tükenir, bir dert eksilir;
Oysa benim gözüm, Güneş’i özler!”⁵²

“Bir kurşûni bulut, bir ağır sistir...
Gecesi Mamak’ın zulmün elinde
Dostlar bir soluktur, bir can nefestir
Copla ıslatılmış (!) görüş gününde”⁵³

“Ak bir yemîn üstüne bir damla kandır!
Ve velîler sofrası... tuzu nur, ekmeği nur!
Yak, bir günâh uğruna binlerce sevâbı yak!
İsm-i Rahmîn, gün olur: ‘Kahhâr’la bir okunur!”⁵⁴

“Bir köpük yürek kadar, sıcak ve temiz burda
Gölgemizi öpmekte, soğuk ve kirli taşlar...
Çiçekleri yüreğin, bir kem sözle kurur da
Bin bir çölle boğuşur, buzdan tolgalı başlar...”⁵⁵

Ahmet Tevfik Ozan; çocukluğunda itibâren Türk-İs-
lâm Medeniyetiyle hemhâl olmuş, Elazığ / Harput kül-
türüyle yoğrulmuş su katılmamış bir gakkoştı. Mu-
ammer Cındıllı Bey’in, rahmetli Nevzat Kösoğlu’nu
vasfederken söylediği cümleden mülhem ifâde edecek
olursak; *İnsanın hasına Müslüman, Müslümanın Türkçe
konuşmasına Türk, Türkün yiğit evlâdına gakkoş, gakkoş-
ların en merdine ve en gani gönüllüsüne de Ahmet Tevfik
Ozan derler.*

O; “Mezire’de Üç Şehit İçimizde Kâfir Var” şiirinde,
gakkoşlara ihlâs ve tevekkülle seslenirken de şunları
söylemiştir:

“Çayda Çıra”ımızdan üç alav düştü
Gakkoş, Allah kerîm, Mevlâm büyüktür!..
Gandan ala kesmiş, ummânımız var!
Gakkoş, Allah kerîm, Mevlâm büyüktür!..⁵⁶

Ve işte 15 Ocak 2021 Cuma günü gönül semâmızdan;
Kible yöreli, “Gül” gönüllü, Hilâl bakışlı, Hz. Hamza
(r.a.) duruşlu ve Tûran düşünceli bir yıldız daha kaydı.
Ahmet Tevfik Ozan, bir şiirinde anasına hitap edip,
dostlarına dâir beklentilerini dile getirirken;

“Ana, kayıp gitsem bir yıldız gibi,
Ardımdan bir Yâsîn okunur mu ki?!..
Bir bitmez yolculuk, bir yeşil hasret;
Bu acı dostlara dokunur mu ki?!..⁵⁷

demişti. Dr. Ahmet Tevfik Ozan; bir daha âhirette bu-
luşuncaya kadar hep hayır duâlarla yâd edeceğimiz,
ardından “Gelin Ey Fâtihalar, Yâsînler!”⁵⁸ diyeceğimiz
kelimenin kâmil mânâsıyla bir güzel insandı.

Dr. Ahmet Tevfik Ozan’ın vefâtının ardından kaleme
aldığımız, gök kubbede bir değil, binlerce “hoş sadâ”
bırakmış bu güzel insanın hayatından, onun fikir ve
şair dünyasından kesitler sunmaya çalıştığımız yazının
hatm-i kelâmını Yahya Kemâl’in Vedâ Gazeli’nden bir
beyitle yapıyor ve:

“Tekrar mülâkî oluruz bezm-i ezelde,
Evvel giden ahbâba selâm olsun erenler.”⁵⁹
diyoruz.

Yüce Rabbimiz eşine, evlatlarına ve gönül dostlarına
sabrı cemîl ihsân buyursun. Dr. Ahmet Tevfik Ozan’ı;
Cenâb-ı Allah rahmet ve mağfiretiyle, Peygamber Efen-
dimiz (s.a.v.) de şefkat ve şefâatiyle perde-pûş eylesin.
Rûhu şâd, mekânı Cennet, makâmı âlî olsun... Âmin!..
Yâ Muîn!..

Ve bütün sözlerin nihâyeti, Kur’ân-ı Kerîm’in bidâ-
yeti olduğu için, sözün bittiği yerde İlâhî Kelâm başlar:

“Küllü nefsin zâikatü’l-mevt.”^{60*}
“İnnâ lillâhi ve-innâ ileyhi râci’ün”^{61*}
Hüve’l-Bâki⁶²
El-Fâtiha!

52 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Benim Hikâyem, 27.

53 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Mamakta Bir Gün, 251.

54 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Taş ve Demir Gurbeti, 138.

55 Ahmet Tevfik Ozan, Şiirimin ABC’si, Taş Medrese Dedikleri, 333.

56 Ahmet Tevfik Ozan, Dağlar Ardı Şiirleri, Mezire’de Üç Şehit İçimizde
Kâfir Var! 119.

57 Ahmet Tevfik Ozan, a.g.e., Bir Yıldız Kayması, 101.

58 Ârif Nihat Asya, Duâlar ve Âminler, Naat, 74; Ötüken Neşriyat, İstanbul,
1996.

59 Yahyâ Kemâl Beyath, Eski Şiirin Rüzgârıyla, Vedâ Gazeli, 79; Yahya
Kemâl Enstitüsü Yayınları, İstanbul, 1974.

60 Enbiyâ, 21/35; Ankebût, 29/57; **Her nefis ölümü tadacaktır.”

61 Bakara, 2/156; **Biz şüphesiz (her şeyimizle) Allah’a aidiz ve şüphesiz
O’na döneceğiz.”

62 Ölümsüz ve ebedî olan yalnız Allah(c.c.)’tır.

